

P6_TA(2009)0098

Zajištění kvality potravin, včetně harmonizace či vzájemného uznávání norem

Usnesení Evropského parlamentu ze dne 10. března 2009 o zajištění kvality potravin, včetně harmonizace či vzájemného uznávání norem (2008/2220(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na článek 33 Smlouvy o ES,
 - s ohledem na zelenou knihu Komise ze dne 15. října 2008 o jakosti zemědělských produktů: normy pro produkty, požadavky na hospodaření a systémy jakosti (KOM(2008)0641),
 - s ohledem na své usnesení ze dne 9. října 1998 o politice týkající se jakosti zemědělských produktů a jakosti zemědělsko-potravinářských výrobků¹,
 - s ohledem na pracovní dokument Komise z října 2008, který se týká systémů certifikace kvality potravin,
 - s ohledem na kontrolu stavu společné zemědělské politiky (SZP),
 - s ohledem na pověření Komise, které jí udělila Evropská rada k jednáním v oblasti zemědělství, jak je uvedeno v návrhu Komise z ledna roku 2003 ohledně jednotlivých postupů při jednáních o zemědělských otázkách v rámci Světové obchodní organizace²,
 - s ohledem na konferenci, kterou uspořádala Komise ve dnech 5. a 6. února 2007 v Bruselu na téma „Osvědčování kvality potravin – zvýšení hodnoty zemědělských produktů“,
 - s ohledem na návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o poskytování informací o potravinách spotřebitelům (KOM(2008)0040),
 - s ohledem na článek 45 jednacího řádu,
 - s ohledem na zprávu Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova a stanovisko Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (A6-0088/2009),
- A. vzhledem k tomu, že Evropská unie má celosvětově nejvyšší normy pro bezpečnost a kvalitu potravin,
- B. vzhledem k tomu, že spotřebitelé EU vyžadují tyto vysoké normy, které jsou jedním ze způsobů, jak maximalizovat přínosy,
- C. vzhledem k tomu, že spotřebitelé se stále více zajímají nejen o bezpečnost potravin,

¹ Úř. věst. C 328, 26.10.1998, s. 232.

² Dokument Komise č. 625/02.

ale také o původ a způsob výroby potravinářských výrobků; vzhledem k tomu, že Evropská unie na tyto tendence již reagovala zavedením čtyř označení pro kvalitu a původ potravin, tj. chráněné označení původu, chráněné zeměpisné označení, zaručenou tradiční specialitu a značku bio,

- D. vzhledem k tomu, že kvalitní evropské výrobky představují živoucí kulturní a gastronomické dědictví Evropské unie, a jsou tudíž důležitou součástí hospodářského a společenského života mnoha regionů EU, protože podporují činnosti, které mají zejména ve venkovských oblastech bezprostřední regionální význam,
- E. vzhledem k tomu, že si spotřebitelé spojují systémy certifikace se zárukou vyšší kvality,
- F. vzhledem k tomu, že konkrétní systémy kvality uplatňované v Evropské unii představují pro výrobky EU významnou konkurenční výhodu,
- G. vzhledem k tomu, že se velkým distributorům podařilo ovládnout trh EU s potravinami a uvalit zaváděcí poplatky při zařazení produktů do nabídky či zkušebního prodeje nebo nemalé a neoprávněně vyžadované příspěvky na reklamní výdaje, což jsou překážky, které snižují schopnost malých výrobců oslovit širokou veřejnost,
- H. vzhledem k tomu, že nové technologie lze využít k poskytování podrobných informací o původu a vlastnostech zemědělských a potravinářských výrobků,
- I. vzhledem k tomu, že padělání způsobuje újmu výrobcům i konečným spotřebitelům,
 1. vítá výzvu Komise k předkládání námětů k zelené knize a podporuje její snahu o prosazování kvality zemědělských produktů EU, aniž by výrobcům vznikaly další náklady a byly na ně kladeny nové požadavky;
 2. domnívá se, že důležitým cílem veřejného zájmu EU je zajištění spravedlivé hospodářské soutěže u strategického zboží, jako jsou zemědělské a potravinářské výrobky; zastává názor, že je zásadní, aby podmínky spravedlivé hospodářské soutěže existovaly i ve vztahu k dováženým výrobkům, které zpravidla nesplňují normy srovnatelné s normami uplatňovanými ve Společenství; má za to, že by EU měla na základě dohody v rámci Světové obchodní organizace (WTO) stanovit normy jakosti také pro výrobky ze třetích zemí, které mají přístup na vnitřní trh;
 3. považuje za nezbytné posílit kontroly a koordinaci mezi různými orgány, aby bylo možné zajistit, že dovážené potravinářské výrobky budou splňovat normy EU týkající se ochrany životního prostředí, bezpečnosti potravin a dobrých životních podmínek zvířat; bere na vědomí závěry Rady ministrů zemědělství ze dne 19. prosince 2008 ohledně bezpečnosti dovážených zemědělsko-potravinářských výrobků a dodržování norem Společenství, nicméně podotýká, že v těchto závěrech postrádá pevnou politickou vůli ke zpřísnění kontrol ze strany Společenství ve třetích zemích;
 4. potvrzuje, že politiku týkající se kvality nelze oddělovat od otázky budoucnosti SZP a od problémů souvisejících se změnou klimatu, s nutností zachovat biologickou rozmanitost, se zajištěním dodávek energie či s hospodařením s vodními zdroji;
 5. domnívá se, že s ohledem na obecně vysoké ceny surovin, nelze opatření na zvýšení objemu výroby používat jako záminku ke snižování norem;

6. znovu potvrzuje, že vysoká bezpečnost potravin, zajištění dobrých životních podmínek zvířat a ochrana životního prostředí by měly být prostředkem k dosažení vysoké kvality výrobků, která bude představovat významnou konkurenční výhodu pro zemědělské výrobce, a že zemědělství výrobci musí mít rovněž možnost mít takové příjmy, aby pokryli náklady vzniklé v souvislosti s požadavky EU na bezpečnost potravin, zajišťování dobrých životních podmínek zvířat a ochranu životního prostředí; zastává názor, že pokud konkurenční výhoda zemědělských výrobců nebude dostatečná, aby tyto náklady pokryli, měly by zde klíčovou úlohu hrát prostředky vyčleněné na financování SZP, které by měli zemědělci EU využívat na zajišťování bezpečnosti potravin a dobrých životních podmínek zvířat a na ochranu životního prostředí v zemědělství;
7. má za to, že politika EU v oblasti kvality by měla být úzce propojena s reformou SZP po roce 2013; domnívá se, že aby bylo možné zajistit v Evropě kvalitní zemědělské a potravinářské výrobky, je nutné, aby Evropská unie v rámci této politiky poskytovala podporu, a to i finanční; zdůrazňuje, že je třeba více podporovat organizace výrobců, především aby nebyli znevýhodňováni malovýrobci;
8. upozorňuje na to, že Evropská unie se v Mezinárodní smlouvě o rostlinných genetických zdrojích pro výživu a zemědělství zavázala provádět opatření k zachování genetických zdrojů; vyzývá proto Komisi k vytvoření programů na podporu prodeje, které by napomohly širšímu používání rostlinných druhů ohrožených genetickou erozí; zdůrazňuje, že se tak má zvýšit zájem zemědělců a zahradníků o pěstování druhů, které se počítají mezi rostlinné genetické zdroje, a že podobné programy na podporu prodeje by měly být vytvořeny také pro ohrožené druhy chovných zvířat;
9. připomíná, že vzhledem k probíhající liberalizaci světových zemědělských trhů jsou výrobci z EU vystaveni přímé mezinárodní konkurenci a že veškerá dodatečná opatření, která musí splnit, mohou představovat konkurenční nevýhodu, ale mohou přinést zemědělcům z EU také výhody, jestliže se jim podaří odlišit jejich výrobky na trhu a tuto skutečnost využít ve svůj prospěch; rovněž připomíná, že zemědělci v EU mohou nároky spotřebitelů využít ve svůj prospěch například tím, že budou spotřebitelům nabízet vysoce kvalitní produkty vyráběné přímo v daném místě a že budou dodržovat přísnější normy týkající se mimo jiné životních podmínek zvířat a ochrany životního prostředí;
10. zdůrazňuje, že neobchodní záležitosti projednávané v rámci Světové obchodní organizace musí Komise dojednat takovým způsobem, aby co možná nejvíce dovážených výrobků vyhovovalo požadavkům, které platí pro zemědělce v EU, a aby se tak kvalita zemědělských výrobků splňujících požadavky EU na bezpečnost potravin, zajištění dobrých životních podmínek zvířat a ochranu životního prostředí stala pro tyto zemědělce zřejmou konkurenční výhodou;
11. je znepokojen vlivem, jaký mají velké maloobchodní řetězce na obecnou kvalitu potravinářských výrobků EU, a tím, že na trzích, jež se vyznačují velkou koncentrací distribuce, se projevuje tendence ke standardizaci a snižování rozmanitosti zemědělských a potravinářských výrobků, což vede k menší nabídce tradičních výrobků a k většímu zastoupení polotovarů; navrhuje, aby si Komise povšimla nutnosti vytvořit pravidla pro provádění obrácených aukcí, které prosadilo několik málo odběratelů, kteří nakupují ve velkém objemu, neboť tyto aukce mají ničivý vliv na kvalitu výrobků;

Požadavky na výrobní a obchodní normy

12. je znepokojen složitostí systému EU základních norem a velkým množstvím pravidel, kterými se zemědělci v Evropské unii musí řídit; je zastáncem zjednodušení a doporučuje, aby měřítkem každého nového právního předpisu byla jeho vhodnost, nezbytnost a přiměřenost;
13. požaduje, aby byly dále zjednodušeny normy pro uvádění výrobků na trh tím, že budou upřesněna hlavní kritéria, jež mají být uplatňována; požaduje, aby byly na úrovni EU vypracovány pokyny pro používání obecných vyhrazených pojmů jako „s nízkým obsahem cukru“, „nízkouhlíkový“, „dietní“ nebo „přírodní“, které zabrání zavádějícím praktikám;
14. je znepokojen tím, že většina spotřebitelů EU není dostatečně dobře informována o potravinovém řetězci, zejména pokud jde o původ výrobků a používaných surovin; podporuje zavedení povinnosti uvádět místo výroby surovin v podobě označení země původu, aby se tak vyšlo vstříc přání spotřebitelů mít více informací o původu zboží, které si kupují; podporuje rozšíření tohoto systému i na zpracované potravinářské výrobky a měl by poskytovat informace o původu hlavních složek a surovin a uvádět místo jejich původu a místo konečného zpracování;
15. zastává názor, že australský model je výborným příkladem takového systému označování země původu, ačkoliv je nutné mít na paměti specifické podmínky jednotlivých výrobních odvětví v Evropské unii, neboť definuje různé úrovně jako označení „vyrobena v“ (v případě potravin obsahujících složky domácího původu a vyrobených v dané zemi), označení „zpracováno v“ (v případě potravin, které v dané zemi prošly významným zpracováním) či označení „vyrobena v zemi X z domácích či dovezených složek“; připomíná, že podobný systém označování používají i jiní významní obchodní partneři, např. Spojené státy či Nový Zéland;
16. domnívá se, že pokud budou dodržovány bezpečnostní požadavky, není nutné, aby obchodní normy bránily přístupu výrobků na trh na základě jejich vzhledu, tvaru či velikosti;
17. je přesvědčen, že používání obecného označení kvality EU, například ve znění „vyrobena v Evropské unii“, musí ve výsledku zajistit, aby výrobky z EU mohly díky náročným výrobním normám na trhu vyniknout;
18. zastává názor, že je třeba podporovat dobrovolné používání vyhrazeného označování jako alternativu povinných obchodních norem; domnívá se však, že zavedení takových jednotných definic, které by byly uspokojivé pro všechny zúčastněné strany, by se mohlo ukázat jako obtížné vzhledem k rozdílným stravovacím návykům a tradicím a mohlo by vést k nárůstu množství informací, které jsou spotřebitelům předkládány, a k nutnosti vytvořit systém kontroly používání těchto označení;
19. podporuje přijetí opatření ke zjednodušení pravidel EU, která však nesmí způsobit oslabení těchto pravidel, a k omezení oblastí, v nichž se uplatňuje samoregulace; domnívá se, že jednotné obchodní normy jsou nutností a že mohou být stanoveny účinnějším způsobem; zastává v této souvislosti názor, že je nutné podporovat společné vytváření právních norem jako obvyklý způsob schvalování právních předpisů Společenství v této oblasti; žádá, aby byli do tohoto procesu zapojeni orgány místní samosprávy, zástupci potravinářského průmyslu a zástupci zemědělců;

Systémy pro zajištění kvality v Evropské unii

20. upozorňuje na to, že systémy zabezpečování kvality potravin by měly zajistit zveřejňování informací a spotřebitelům poskytovat záruku pravosti místních surovin a výrobních postupů; domnívá se proto, že v rámci těchto systémů musí být zavedeny a prováděny důkladnější kontroly a vést přesnější záznamy o výrobě a původu potravin;
21. domnívá se, že je zapotřebí vytvořit systém označování, který by byl transparentnější a který by spotřebitelé obecně uznávali, a že v zájmu transparentnosti označování původu je jak u výrobků z EU, tak i u dovozu ze třetích zemí třeba prokazovat původ hlavních zemědělských složek, které jsou pro výrobek určující;
22. je přesvědčen, že zajistit výlučné používání originálních výrobků s chráněným označením původu jako suroviny je nutné pouze tehdy, pokud se chráněné označení používá na etiketě a v reklamě na zpracovaný produkt; zdůrazňuje, že takto se na jedné straně zabrání uvádění spotřebitelů v omyl a na druhé straně se podpoří poptávka po výrobcích s chráněným označením původu;
23. považuje za účelné přijmout pravidla pro používání pojmů „horský“ a „ostrovní“, které by znamenaly významný přínos pro zemědělské výrobky a potraviny z těchto znevýhodněných oblastí; domnívá se, že při použití pojmů „horský“ a „ostrovní“ se musí povinně uvádět země původu výrobku;
24. konstatuje v této souvislosti, že průměrnému spotřebiteli není zřejmý rozdíl mezi chráněným označením původu a chráněným zeměpisným označením, a je proto třeba uspořádat informační kampaň, aby si spotřebitelé uvědomili tento rozdíl;
25. vyslovuje se proti stanovení přísnějších hodnotících kritérií, jako je možnost vývozu a udržitelnost; upozorňuje na to, že existuje řada výrobků, které se sice nevyvázejí, přesto jsou však velmi důležité pro vytváření místního hospodářství a pro udržení sociální soudržnosti;
26. zdůrazňuje, že označování původu je významnou součástí evropského dědictví, kterou je nutné zachovat z důvodu jeho významné hospodářské síly i jeho hlubokých sociálních a ekonomických dopadů na mnoho regionů EU; domnívá se, že označování původu je zárukou kvality, kterou je třeba posilovat, a to zejména zpřísněním kontroly nakládání s označováním původu ze strany sdružení, která o ně požádala; zastává názor, že toto označování vede ke snadnější orientaci spotřebitelů v nabízeném sortimentu;
27. zastává názor, že je třeba lépe vysvětlit rozdíly mezi ochrannými známkami a označováním původu a přijmout opatření k praktickému uplatňování stávajících předpisů Společenství, které stanoví, že známku, jež obsahuje chráněné označení původu / chráněné zeměpisné označení nebo na ně odkazuje, nesmí zaregistrovat hospodářské subjekty, které nezastupují organizace výrobců těchto chráněných označení původu / chráněných zeměpisných označení; považuje za naprosto nezbytné vést propagační kampaň s vlastním rozpočtem s cílem přiblížit spotřebitelům výhody těchto veřejných systémů certifikace;
28. domnívá se, že aby zůstala zachována kvalita a dobré jméno zeměpisných označení, výrobci produktů se zeměpisným označením by měli mít k dispozici nástroje, které jim umožní náležitě řízení množství vyrobeného zboží,

29. domnívá se, že v případě použití výrobku s chráněným zeměpisným označením ve složeném hotovém výrobku, pokud dojde ke změně vlastností výrobků s chráněným zeměpisným označením, musí mít ochranné organizace nebo příslušné úřady možnost provádět cílené kontroly a prověřovat, jestli se vlastnosti výrobku s chráněným zeměpisným označením nezměnily příliš;
30. požaduje lepší ochranu registrovaných názvů, především v určitých fázích balení a uvádění těchto výrobků na trh mimo oblast výroby, pokud hrozí nebezpečí zneužití těchto názvů; požaduje, aby bylo vymáháno dodržování předpisů Společenství, které zakazují registraci označení s podobným názvem, jako je již registrované chráněné označení původu nebo chráněné zeměpisné označení;
31. podporuje vypracování společných pravidel pro výrobce produktů se zeměpisným označením, která stanoví podmínky pro používání těchto označení, a to i pokud jde o jejich používání k označování zpracovaných výrobků;
32. podporuje zjednodušení procesu registrace označení původu a zkrácení doby potřebné k jeho získání;
33. upozorňuje na to, že se úroveň ochrany označení původu v jednotlivých členských státech liší; zastává názor, že je žádoucí provést harmonizaci právních předpisů a postupů v této oblasti, především pokud jde o normy týkající se ochrany z moci úřední;
34. uvítal by posílení mezinárodní ochrany označení původu; vyzývá Komisi, aby zejména na politické úrovni zintenzivnila své úsilí o zlepšení ochrany chráněných zeměpisných označení při jednáních v rámci Mezinárodní obchodní organizace (buď rozšířením ochrany podle článku 23 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví na všechny výrobky, nebo vytvořením mnohostranného rejstříku chráněných zeměpisných označení) a také v rámci jednání o přijetí nových států do Mezinárodní obchodní organizace a v rámci jednání o dvoustranných smlouvách, která probíhají v současné době;
35. domnívá se, že této mezinárodní ochraně ze strany EU by měly podléhat jak výrobky, které jsou vyváženy, tak i ty, které vyváženy nejsou, a tato ochrana by se mohla případně lišit v závislosti na míře nebezpečí skutečného padělání výrobků, takže výrobky s vysokou mírou rizika padělání, které jsou vyváženy, by v rámci Mezinárodní obchodní organizace ochranu požívaly, zatímco u výrobků s nízkou mírou rizika padělání na místních trzích, by mohl být navržen jednodušší postup v podobě uznání ohlášeného Komisi členským státem (což je srovnatelné se současnou dočasnou ochranou) a v podobě právní ochrany Společenství;
36. poukazuje na to, že určité názvy jsou systematicky neoprávněně používány ve třetích zemích, čímž jsou spotřebitelé uváděni v omyl, a pověst originálních produktů je tak ohrožena; zdůrazňuje, že dosažení opatření, která mají zajistit ochranu názvu ve třetí zemi, je velice časově náročné a pro jednotlivé organizace výrobců složité, neboť každá země má zvláštní systémy a postupy ochrany; naléhavě vyzývá Komisi, aby byla činná jako poradní orgán a aby poskytovala organizacím výrobců know-how a právní podporu při uzavírání dohod se třetími zeměmi;
37. domnívá se, že je nezbytné zajistit kontrolu ze strany Společenství i jednotlivých členských států týkající se používání chráněných označení původu a chráněných

zeměpisných označení, a je přesvědčen, že je zapotřebí zavést tvrdé postihy, které zabrání neoprávněnému používání těchto nástrojů, a uložit členským státům povinnost tyto postihy automaticky uplatňovat v případě padělání nebo napodobování chráněných označení; doporučuje v tomto ohledu upozornit na zvláštní ustanovení článku 13 nařízení Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin¹; podporuje zjednodušení postupu získávání chráněných označení původu a provádění přísných kontrol ze strany příslušných orgánů členských států při osvědčování, že všechny fáze výrobního postupu proběhly v dané zeměpisné oblasti;

38. domnívá se, že kontrola dodržování předpisů u všech výrobků s chráněným označením původu a chráněným zeměpisným označením na trhu sice bude pro členské státy představovat vyšší administrativní náklady, ale značnou měrou přispěje k účinnější ochraně těchto výrobků; vyslovuje se pro poskytování technické podpory ze strany Společenství při provádění těchto kontrol členskými státy, aby bylo na území EU zajištěno co nejjednodušší prosazování ochrany výrobků s chráněným označením původu a chráněným zeměpisným označením;
39. domnívá se, že je za finanční podpory Společenství nutné zintenzivnit činnost zaměřenou na poskytování informací o těchto systémech a na jejich propagaci, a to jak v rámci vnitřního trhu, tak i ve třetích zemích; má za to, že by Společenství mělo zvýšit míru spolufinancování informačních a podpůrných programů EU zaměřených na kvalitu výrobků EU; věří, že Komise bude i nadále prosazovat koncepci chráněného zeměpisného označení v nečlenských státech, zejména prostřednictvím rozsáhlejší technické podpory ve spolupráci s organizacemi výrobců produktů s chráněným zeměpisným označením;
40. doporučuje vytvořit Evropský úřad pro kvalitu výrobků, který by úzce spolupracoval s Evropskou agenturou pro bezpečnost potravin a s jednotlivými útvary Komise s působností v oblasti zajišťování kvality potravin; tento úřad by také rozhodoval o stále čtenějších žádostech ze třetích zemí o uznání výrobků s chráněným označením původu, chráněným zeměpisným označením a výrobků označených jako zaručená tradiční specialita;
41. zdůrazňuje, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1829/2003 ze dne 22. září 2003 o geneticky modifikovaných potravinách a krmivech² má velký význam pro možnosti volby spotřebitelů; žádá Komisi, aby předložila legislativní návrh, na jehož základě by povinné označení bylo zavedeno také pro živočišné produkty jako mléko, maso a vejce, k jejichž výrobě byla zvířata krmena geneticky modifikovanými krmivy;
42. je pro zachování a zjednodušení systému uplatňovaného v souvislosti s označením zaručená tradiční specialita; je rozčarován z fungování tohoto nástroje, který do současné doby umožnil registraci pouze malého počtu zaručených tradičních specialit (konkrétně 20, přičemž o dalších 30 žádostech o registraci nebylo dosud rozhodnuto); zdůrazňuje, že by měl být odstraněn seznam zaručených tradičních specialit uvedený na druhém místě v čl. 3 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 509/2006 ze dne 20. března 2006 o zemědělských produktech a potravinách, jež představují zaručené tradiční speciality,³ u kterého není užívání názvu produktu nebo potraviny vyhrazeno producentům, protože snižuje ochranu

¹ Úř. věst. L 93, 31.3.2006, s. 12.

² Úř. věst. L 268, 18.10.2003, s. 1.

³ Úř. věst. L 93, 31.3.2006, s. 1.

zaručených tradičních specialit; připomíná, že systém zaručených tradičních specialit představuje i nadále užitečný nástroj pro ochranu receptur a že nabízí dostatečně velký prostor pro rozvoj, pokud jsou splněny určité podmínky;

43. považuje definici pojmu „tradiční“ výrobek ve znění uvedeném v nařízení (ES) č. 509/2006 za nedostatečnou; má za to, že vztah mezi tradičním výrobkem a zemí, ve které je příslušná tradice udržována, resp. výlučné používání těchto označení výrobci, kteří dodržují tradiční požadavky, by postavení zaručených tradičních specialit zhodnotilo;
44. je přesvědčen, že ekologické zemědělství je jednou z velkých šancí pro rozvoj zemědělství EU a že prostřednictvím programu opatření na jeho podporu je třeba posílit důvěryhodnost loga EU; konstatuje však, že předpisy Společenství upravující tuto oblast stanovují jedinou standardní metodu, přestože jednotlivé členské státy používají postup certifikace odlišně, přičemž některé z nich pověřují kontrolní orgány provedením nákladných kontrolních úkolů a jiné pověřují státem schválené subjekty; konstatuje, že se postup certifikace v jednotlivých členských státech liší a je nákladný; vyzývá k harmonizaci právních předpisů týkajících se nejvyšší přípustné hranice zakázaných prostředků na ochranu rostlin v ekologických produktech; v zásadě podporuje návrh na zavedení ekologického loga EU;
45. považuje za nezbytnou větší jednotnost v otázkách typologie kontrolních a certifikačních orgánů a postupů, pokud jde o ekologické produkty, aby mohli mít spotřebitelé jistotu a důvěru díky novému logu EU pro ekologické zemědělství, které zaručí jednotná kritéria pro výrobu, kontrolu a certifikaci na úrovni EU a přispěje k řešení problémů a ještě více podpoří vnitřní trh s ekologickými produkty;
46. domnívá se, že výskyt výrobků pocházejících z konvenčního zemědělství označených způsobem, který budí dojem, že se jedná o produkty ekologického zemědělství, může poškodit rozvoj jednotného trhu EU s ekologickými produkty; vyjadřuje v této souvislosti své znepokojení nad skutečností, že stále existuje snaha rozšířit používání ekoznačky také na potraviny, které nebyly vyprodukovány v souladu s principy ekologického zemědělství;
47. zasazuje se za to, aby byla u surových i zpracovaných ekologických produktů, které jsou dováženy ze třetích zemí, povinně uváděna země původu bez ohledu na to, zda budou označeny značkou EU pro ekologické produkty;
48. domnívá se, že v zájmu lepšího fungování vnitřního trhu s ekologickými produkty v EU bude nezbytné:
 - jak u surových, tak zpracovaných ekologických produktů, které jsou dováženy ze třetích zemí, uvádět zemi původu bez ohledu na to, jestli se logo EU pro ekologické produkty bude používat,
 - posílit hodnověrnost loga EU prostřednictvím programů na podporu ekologických produktů,
 - stanovit nejvyšší přípustnou hranici zakázaných prostředků na ochranu rostlin v ekologických produktech,
 - přehodnotit dvojitou certifikaci vyžadovanou v mnoha případech velkoobchodníky,

protože v jejím důsledku není na trhu EU dostatek ekologických produktů,

- zřetelně rozlišovat mezi označením nezemědělských produktů uváděným v souvislosti s ekologickými metodami výroby a označením ekologických zemědělských produktů;
- 49. vítá, že na úrovni členských států byly vytvořeny úřady pro tradiční a ekologické produkty; domnívá se, že je nezbytné, aby každý členský stát měl k dispozici veřejné, příp. soukromé subjekty, které by uznávali jak výrobci, tak i spotřebitelé a které by podporovaly domácí ekologickou a kvalitní produkci a ověřovaly její platnost;
- 50. uznává, že se neustále zvyšují požadavky spotřebitelů na kvalitu potravin a potravinářských výrobků, a to nejen z hlediska bezpečnosti, ale také z hlediska etických aspektů, jako jsou udržitelnost životního prostředí, zajišťování dobrých životních podmínek zvířat a technologie získávání geneticky modifikovaných organismů; vyzývá Komisi, aby stanovila kritéria pro opatření v oblasti kvality, jako jsou systémy dobrovolného označování potravin bez geneticky modifikovaných organismů, jež spotřebitelům umožní jednoznačnou volbu;
- 51. domnívá se, že musí být podporovány výrobní postupy šetrné k životnímu prostředí; lituje proto, že v rámci Společenství nejsou stanovena pravidla týkající se integrované produkce, která by umožňovala, aby bylo prostřednictvím odpovídající reklamní a marketingové kampaně zdůrazňující přidanou hodnotu této formy produkce upozorněno na úsilí producentů EU;

Systémy certifikace

- 52. domnívá se, že předpisy EU týkající se harmonizace norem nejsou nutné; má za to, že další systémy certifikace pro potraviny není třeba na úrovni EU zavádět, neboť by to vedlo k znehodnocení stávajících systémů a k uvádění spotřebitelů v omyl;
- 53. zdůrazňuje, že zavádění nových známek kvality a s tím související komunikační aktivity nesmějí vést ke zvyšování administrativní zátěže na straně výrobců; je proto přesvědčen, že by výrobci měli mít možnost podávat návrhy ohledně používání těchto známek a že by se zásahy orgánů Společenství měly omezit na ochranu těchto známek, aby tak bylo zajištěno, že se výrobcům za jejich úsilí dostane ocenění v podobě odpovídajících cen a spotřebitelé budou chráněni proti padělkům či jakékoli jiné formě podvodu;
- 54. zdůrazňuje, že stávající systémy certifikace by měly vedle dodržování zákonných předpisů prostřednictvím důkladné kontroly zajišťovat také další důležité prvky týkající se bezpečnosti potravin, např. zpětnou sledovatelnost; zdůrazňuje, že by povinnosti související s certifikací měly odrážet společenské požadavky, a že je proto třeba, aby existovala státní podpora na pokrytí nákladů, které vznikají zemědělcům; vyslovuje se pro podporu aktivnější spolupráce sdružení výrobců, neboť jednotliví zemědělci se nemohou postavit proti zastaralým předpisům, jimiž se řídí systémy certifikace v oblasti obchodu;
- 55. poukazuje na to, že soukromé systémy certifikace v současnosti neplní svůj účel, neboť nezprostředkovávají spotřebitelům vlastnosti příslušných produktů, nýbrž se stávají toliko prostředkem k přístupu na trh, čímž zároveň zvyšují administrativní zátěž pro zemědělce a pro mnohé potravinářské distribuční společnosti se stávají dobrým obchodem; je toho názoru, že je třeba se zdržet podpory rozšiřování těchto systémů certifikace, protože pro

část výrobního sektoru představují omezení přístupu na trh;

56. poukazuje na to, že současné rozšiřování soukromých systémů certifikace brání určité části odvětví v přístupu na trh a že tyto systémy nepřispívají k tomu, aby spotřebitelé měli lepší přístup k informacím o vlastnostech výrobků; vyzývá Komisi, aby prosazovala vzájemné uznávání soukromých systémů certifikace, aby se omezilo jejich rozšiřování a zabránilo vyloučení kvalitních produktů z trhu; považuje za nutné vypracovat závazné pokyny Společenství, které pokryjí aspekty, jež tyto systémy nemohou upravovat, jako například údaje zvyšující prestiž, které by měly být stanoveny na základě účelu, měřítek a okolností;
57. upozorňuje na to, že regionální produkty mají pro místní hospodářství a pro místní společenství velký význam, a proto je třeba odmítnout veškeré návrhy, které jsou zaměřeny na omezení počtu registrovaných zeměpisných označení;
58. domnívá se, že není nutné, aby vznikaly nové iniciativy na podporu tradičních produktů, neboť by to mohlo vést k znehodnocení systému zaručených tradičních specialit;
59. žádá užší spolupráci s Mezinárodní organizací pro normalizaci a co nejširší uplatňování alternativních systémů, jako je např. systém analýzy rizik a kritických kontrolních bodů (HACCP);
60. pokud jde o mezinárodní dimenzi, poukazuje na řadu problémů týkajících se konkurenceschopnosti vůči hlavním obchodním partnerům Evropské unie; je znepokojen tlakem ze strany výrobků z rychle se rozvíjejících zemí, které nedosahují stejné úrovně bezpečnosti a kvality a často využívají výhod spojených s nedostatečnými kontrolami; opakovaně proto poukazuje na skutečnost, že je nutné uplatňovat koncepci „podmíněného přístupu na trh“, kterou Parlament prosazoval v řadě svých usnesení;
61. žádá, aby byly uzavřeny bilaterální dohody se všemi klíčovými trhy a dohody zaměřené na boj proti padělání; domnívá se, že je nutné, aby Komise přispěla k vyřešení problémů spojených s mezinárodními ochrannými známkami, včetně ochrany výrobků s chráněným označením původu, chráněným zeměpisným označením či s označením zaručená tradiční specialita;

Další aspekty

62. je toho názoru, že je nutné zasadit se o co nejširší informovanost o přínosu politik Evropské unie zaměřených na zajištění kvality a bezpečnosti potravin; lituje, že evropští občané nemají snadný přístup k vyčerpávajícím informacím o činnosti Evropské unie v této oblasti; doporučuje Komisi a členským zemím, aby dále zvýšily své úsilí o šíření informací a propagaci na podporu norem kvality a bezpečnosti potravin, které platí pro výrobky EU;
63. zdůrazňuje úlohu, kterou by mohlo v této oblasti hrát financování ze strany EU; poznamenává, že v „konvergenčních členských státech“ dosahuje finanční účast Společenství na programech zvyšování kvality až 75 %; v kontextu světové finanční krize však poukazuje na ztížení podmínek poskytování úvěrů malým výrobcům, což povede k drastickému omezení jejich přístupu ke spolufinancování;
64. je toho názoru, že je třeba podporovat vznik zemědělských trhů, tedy míst, kde se

prodávají místní a sezónní výrobky přímo od zemědělců a v jejich vlastní režii, neboť jsou zárukou spravedlivých cen a kvality výrobků, posilují spojení mezi výrobkem a danou oblastí a vedou spotřebitele k větší vnímavosti pro vědomou volbu kvalitativních hledisek; zastává názor, že by členské státy měly podporovat vytváření prodejních míst, kde by výrobci mohli nabízet své produkty přímo spotřebitelům;

65. vyzývá k vytvoření programů na podporu odbytu pro místní trhy, aby byly podpořeny místní a regionální iniciativy v oblasti zpracování a uvádění výrobků na trh; je toho názoru, že to lze činit například prostřednictvím výrobních družstev, které ve venkovských oblastech zvýší přidanou hodnotu a které tím, že své výrobky nebudou přepravovat na velké vzdálenosti, mohou jít dobrým příkladem v boji proti změně klimatu;

o

o o

66. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě a Komisi.